

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116222405
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116222405.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu : OTP banka Slovensko, a.s., so sídlom Bratislava, ul. Štúrova č. 5, IČO: 31 318 916 proti žalovanému: V. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., ul. H. č.XXX/XX, o zaplatenie sumy 2.250,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8Csp/46/2016-92 zo dňa 09. januára 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku I. zostáva nedotknutý.

Vo výrokoch II. a III. rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8Csp/46/2016-92 zo dňa 09.01.2019 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.577,12 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 1.298,67 eur od 20.06.2014 do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu dňa 06.09.2016 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.298,67 eur spolu s úrokom za obdobie do 10.08.2016 vyčísleným v sume 895,28 eur, úrokom z omeškania za obdobie do 10.08.2016 vo výške 26,89 eur, poplatkami za obdobie do 10.08.2016 vo výške 29,18 eur, úrokmi vo výške 22,90 % ročne zo sumy 1.298,67 eur od 11.08.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 1.298,67 eur od 11.08.2016 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Celkovo tak žalobca požadoval, aby mu žalovaný zaplatil sumu 2.250,02 eur s príslušnými zmluvnými úrokmi a úrokmi z omeškania od 11.08.2016 do zaplatenia. Žalobný návrh žalobca skutkovo odôvodnil tým, že dňa 06.02.2013 ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli Zmluvu o OTP poistenom OTP EXPRES úvere č. 0683 4013 13 RSU (ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v prospech žalovaného v sume 1.340 eur. Žalovaný sa úver zaviazal vrátiť, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky. Vzhľadom na to, že žalovaný nesplácal úver v súlade s uzavretou zmluvou, dostal sa do omeškania dňa 06.09.2013, ako to vyplýva z úverového účtu. Žalobca listom zo dňa 24.04.2014 vyzval žalovaného na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti. Listom zo dňa 03.06.2014 mu oznámil, že vyhlasuje úver za predčasne splatný a bol tak vyzvaný k úhrade celého záväzku do 10 dní odo dňa doručenia tohto vyhlásenia, ktorú výzvu prevzal dňa 09.06.2014. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu bola doručená do vlastných rúk dňa 11.05.2017 v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Súd vec posúdil podľa ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 506 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákona o spotrebiteľských úveroch“). Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 16.02.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi spotrebiteľský úver v sume 1.340 eur pri pevnej úrokovej sadzbe vo výške 22,90 % ročne (podľa čl. I. bod 2 zmluvy), pričom dlžníkovi bola poskytnutá zľava z úrokovej sadzby vo výške 0,8 % p. a. pri ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) 32,31 %, celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť podľa údajov platných v čase uzavretia zmluvy 3.049,40 eur a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver 28,04 % s tým, že úver bol splatný v 84 splátkach so splatnosťou prvej splátky dňa 06.03.2013 a následne vždy 6. deň v mesiaci so splatnosťou poslednej splátky a konečnou splatnosťou úveru dňa 06.02.2020. Zároveň bol dohodnutý poplatok za zabezpečenie poistenia vo výške 1,27 eur zúčtovaný mesačný deň anuitnej splátky rovnako ako poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,5 eur za mesiac. V obsahu zmluvy boli ďalej v čl. V. bod 2 dohodnuté poplatky za prvú upomienku 25,- eur, každú ďalšiu upomienku 25,- eur, zmenu zmluvných podmienok 65,- eur a nedočerpanie úveru vo výške 3 % z nedočerpanej čiastky úveru. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Zároveň pred uzavretím zmluvy boli dlžníkovi poskytnuté štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Veriteľ listom zo dňa 24.04.2014 vyzval dlžníka na splatenie záväzku po lehote vo výške dlžnej čiastky 282,79 eur, najneskôr do 09.05.2014. Podľa pripojenej doručky bola zásielka vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote. Listom zo dňa 03.06.2014 veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 10. dňu odo dňa doručenia výzvy. Zároveň si uplatnil nároky na úhradu istiny 1.298,67 eur, úrokov 245,40 eur, úrokov z omeškania vo výške 0,30 eur a poplatkov 26,64 eur, pričom zásielka bola prevzatá adresátom dňa 09.06.2014. Z vyššieho uvedeného je podľa súdu zrejmé, že k zosplateniu úveru došlo 10. dňom odo dňa doručenia výzvy, t.j. 19.06.2014, nie dňa 17.06.2014 ako uvádza v žalobe žalobca. V konaní nebola sporná ani požičaná istina ani podmienky, za ktorých bol spotrebiteľský úver poskytnutý a sporné neboli ani úhrady žalovaného. Žalovaný v konaní žiadne skutočnosti nepreukazoval, počas celého konania bol nečinný. Súd mal z výpisu z účtu preukázané, že dňa 06.02.2013 na základe zmluvy o úvere čerpal žalovaný sumu 1.340,- eur. Úver bol v zmysle čl. I. bod 1 a 2 zmluvy poskytnutý ako bezúčelový spotrebiteľský úver za pevnú úrokovú sadzbu stanovenú vo výške 22,90 % ročne. V zmysle čl. IV bod 1 zmluvy o úvere bola konečná splatnosť úveru dohodnutá na deň 06.02.2020. Do zosplatenia spolu uhradil sumu 245,25 eur, z čoho na istinu bola započítaná suma 41,33 eur, na úhradu zmluvného úroku suma 151,51 eur a suma 52,41 eur na poplatky. Po uplatnení nárokov na predčasné zosplatenie listom z 03.06.2014 prevzatým dňa 09.06.2014 predstavovala suma 1.298,67 eur istinu, nezaplatený úrok sumu 245,40 eur, úrok z omeškania sumu 0,30 eur a poplatky sumu 26,64 eur.

Podľa súdu právny vzťah medzi poskytovateľom finančných prostriedkov ako veriteľom a spotrebiteľom ako dlžníkom podlieha osobitnej právnej úprave. Jednoznačne bolo možné ustáliť, že v konaní bola uzavretá spotrebiteľská zmluva podľa § 52 Občianskeho zákonníka o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Právny vzťah medzi stranami sporu je potrebné považovať za vzťah zo spotrebiteľských zmlúv aj v súlade s konštatntnou judikatúrou ESD a eurokonformným výkladom smerníc Európskej únie č. 87/102/EHS do platnosti smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k nárokom po zosplatení súd jednoznačne konštatoval, že právny vzťah medzi účastníkmi posudzoval ako spotrebiteľský, upravený zákonnými ustanoveniami zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka s ostatnými nárokmi upravenými špeciálnym zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch a v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka nad rámec obligátnych ustanovení zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka.

V danom prípade súd za sporný považoval nárok veriteľa na úhradu zmluvných úrokov po tom, ako veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanoveniami obchodného práva sa spravujú len základné právne inštitúty a výklad právnych noriem a záväzkov v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa, mal za to, že ust. § 506 Obchodného zákonníka, ale aj § 502 a § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka bolo potrebné vykladať tak, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov počas trvania zmluvného vzťahu, teda buď počas trvania zmluvy alebo do mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedenému nasvedčuje skutočnosť, že zmluvné úroky z úveru sú základnou náležitosťou tohto inštitútu, teda trvajú počas existencie zmluvy, jej účinnosti ako aj z dôvodu, že sú splatné spolu so splátkami prípadne na konci lehoty na vrátenie prostriedkov (prípadne aj ku koncu roka). Tak teda dôjde k odstúpeniu od zmluvy, nastupujú účinky ex tunc, teda nároky na splatné úroky a iné zmluvné nároky nezanikajú, ale nemožno po ukončení zmluvného vzťahu požadovať ďalšie nároky zo zmluvy, ktorá zanikla, teda aj ďalšie splácanie úrokov. Ak by súd pripustil takúto možnosť, teda existenciu nároku na zaplatenie zmluvných úrokov po mimoriadnej splatnosti úveru (prípadne po zániku zmluvy) takýto nárok by prislúchal popri úroku z omeškania z celého nároku (zosplateného úveru), čo by neúmerne obohacovalo veriteľa, avšak nebolo by zrejmé, kedy sú úroky splatnými z hľadiska aj prípadného

premlčania, teda či ku koncu kalendárneho roka, či pri plnení a podobne. Fakticky by nárok na úhradu úrokov nebolo možné premlčať (§ 116 ods. 3 Občianskeho zákonníka), pretože by nejestvovala ich splatnosť. Ak by sa premlčanie úrokov po zosplatnení (§ 506 Obchodného zákonníka) v zmysle judikatúry vzťahovalo k premlčaniu nároku na vrátenie istiny, tak celá konštrukcia by nedávala zmysel, pretože úroky je potrebné považovať za príslušenstvo podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné oddeliť a previesť, teda musia byť schopné aj samostatného osudu ako peňažná pohľadávka, teda musia byť vyjadrené aj dobou splatnosti. Podľa súdu je nepredstaviteľné, aby v prípade premlčania nároku na vrátenie (zaplatenie) istiny zanikol aj nárok na úroky, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorázové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu - istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník, ktoré vznikli do okamihu premlčania istiny, ktoré napr. mohli byť aj samostatne postúpené. Naopak, právnou istotu do vzťahu vznáša presne určená splatnosť úrokov ukončením zmluvného vzťahu, pretože po ukončení zmluvného vzťahu nastupuje naopak sankcia pre omeškanie dlžníka s peňažným plnením v podobe úrokov z omeškania, teda právo veriteľa požadovať vrátenie všetkých splatných nárokov, istiny vrátane sumy dosiaľ splatných úrokov a poplatkov.

Podľa súdu úroky zo zmluvy sú výslovne zmluvný nárok, nemožno ich požadovať mimo existencie zmluvy o úvere (kde ich výška je limitovaná počas právneho vzťahu a ak neboli jasne dohodnuté, je povinnosť ich úhrady v obvyklej výške), teda ak ich nemožno požadovať v prípade, ak zmluva nevznikla, tak ich nemožno požadovať ani v období po zániku zmluvy. Samozrejme týmto nie je dotknutá povinnosť dlžníka nahradiť prípadnú škodu porušením právnej povinnosti vrátiť peňažné prostriedky, ktorá môže spočívať aj v ušlom zisku, teda do výšky prípadných úrokov, ktoré by veriteľ obdržal, keby tieto prostriedky poskytol inému dlžníkovi. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, z ktorého rozhodnutia citoval pasáže dôvodovej časti rozhodnutia.

Súd preto spoločne s uvedeným názorom iného súdu vysloveného v odvolacom konaní konštatoval, že ak by mal veriteľ právo nielen na úroky z omeškania, ale aj zmluvné úroky, nebolo by v jeho záujme čím skôr vymôcť nárok na vrátenie požičaných prostriedkov, pretože by inkasoval ďaleko viac, ako keby tieto prostriedky poskytol inému dlžníkovi, a to aj keby nedošlo k zmene výšky úrokových sadzieb (odhliadnuc od zníženia úrokových sadzieb po zmene monetárnej politiky ECB). Považoval preto za logické, že veriteľ má nárok na vrátenie všetkých nárokov ku dňu mimoriadneho odstúpenia od zmluvy a následne na zaplatenie úrokov z omeškania z tejto sumy, ak nebola vrátená. V tomto smere mal za to, že je potrebné aj vykladať jednotlivé ustanovenia zákonnej úpravy zmluvy o úvere, z ktorej je zrejme právo veriteľa na zaplatenie úrokov od poskytnutia prostriedkov do ich vrátenia, ale tento vzťah musí byť limitovaný existenciou a trvaním zmluvného vzťahu, teda zmluvné plnenia nemožno požadovať po tom, čo zmluva zanikla, či už výpoveďou, odstúpením, alebo uplynutím času.

Súd priznal žalobcovi splatné nároky ku dňu mimoriadnej splatnosti úveru, teda odstúpeniu od zmluvy a to istinu úveru vo výške 1.298,67 eur, nárok na nezaplatené zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. k 19.06.2014 vo výške 249,27 eur a nezaplatené poplatky vo výške 29,18 eur (pozostávajúce z poplatku za poistenie vo výške 1,27 eur mesačne za obdobie od novembra 2013 do júla 2014 t.j. $9 \times 1,27 \text{ eur} = 11,43 \text{ eur}$ a časť poplatku za upomienku vo výške 25 eur zo dňa 24.10.2013). Celkovo vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 1.577,12 eur z celkovej žalobcom uplatnenej sumy 2.250,02 eur. Súd preto vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol.

Zároveň z dôvodu omeškania dlžníka s úhradou peňažného záväzku podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania, na ktorý by mal veriteľ nárok až vo výške 5,15 % ročne (úroková sadzba v čase omeškania žalovaného je súdu známa z jeho činnosti), teda v sume o 5 % vyššej, ako je základná sadzba ECB stanovená ku dňu omeškania, avšak nárok priznal len v uplatnenom rozsahu 1 %, a to z istiny vo výške 1.298,67 eur od 20.06.2014 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru (k zosplatneniu došlo dňa 19.06.2014).

V danom prípade súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“). Úspech žalobcu bol v rozsahu základného nároku v plnom rozsahu (istinu vo výške 1.298,67 eur súd žalobcovi priznal), čiastočný neúspech bol v rozsahu príslušenstva istiny (zmluvných úrokov a poplatkov), ktoré netvorí

základ pre výpočet trov konania. priznal preto nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 C. s. p.).

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca, a to do výroku II., ktorým súd vo zvyšnej časti, v ktorej súd nepriznal žalobcovi úroky po splatnosti, žalobu zamietol, majúc za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť mu úrok vo výške 646,1 eur, vypočítaný zo sumy istiny 1.298,67 eur za obdobie od 20.06.2014 do 10.08.2016 a úrok 22,90 % ročne zo sumy istiny 1.298,67 eur od 11.08.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku s tým, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % alebo, aby v napadnutej časti výrok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobca nesúhlasil s nepriznaním úrokov po zosplatnení a to odvolávajúc s na zákonnú úpravu (§ 261 ods. 6, § 497, § 502, § 503 Obchodného zákonníka, § 658, § 517 Občianskeho zákonníka). Zároveň poukázal na skutočnosť, že povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru žalovanému okrem citovaných ustanovení Obchodného zákonníka vniká tiež na základe zmluvných dojednaní v čl. I. bod 1 a 2 zmluvy o úvere a čl. IV bod 1 zmluvy o úvere. Nakoľko zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa čl. VIII bod 2 písm. a/, e/ a odstúpenie od zmluvy podľa čl. VIII. bod 2 písm. f/ predstavuje rozličné inštitúty), jeho nárok voči žalovanému na zaplatenie zmluvného nároku nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky (resp. do zániku zmluvy o úvere).

S poukazom na ust. § 2 ods. 3 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mal žalobca za to, že Občiansky zákonník neobsahuje žiadne ustanovenie, podľa ktorého by pri poskytnutí úveru veriteľ nemal voči dlžníkovi (spotrebiteľovi) v omeškaní právo na zaplatenie úrokov. Naopak § 1 ods. 1 nariadenia vlády, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vyslovene uvádza úrok ako súčasť odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov v spotrebiteľovi (samozrejme za podmienky, že je dohodnutý pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, t.j. ide o zmluvný úrok, ako je tomu aj v prípade zmluvy o úvere).

Ďalej opätovne upozornil, že právny výklad, podľa ktorého by dlžníci v omeškaní boli povinní platiť len zákonné úroky z omeškania a neboli by povinní platiť zmluvné úroky z poskytnutého úveru, by legalizoval zvýhodnenie neplatiacich dlžníkov (s povinnosťou platiť zákonné úroky z omeškania na úrovni v súčasnosti 5 % p.a., keďže základná úroková sadzba ECB je od 16.03.2016 na úrovni 0 % p.a.) oproti platiacim klientom (s aktuálnymi úrokovými sadzbami pre otp expres úvery, t.j. úvery typu, ktorý bol poskytnutý aj žalovanému), čím sa stráca výchovný aj logický zmysel zákonnej úpravy.

V záver odvolania žalobca poukázal vo veci nepriznania úrokov po splatnosti na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/178/2017-102 zo dňa 07.09.2017, v odôvodnení ktorého sa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 27.06.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, ktorý vyslovil záver, že „nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní s splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti úveru veriteľovi nevrátil. Úroky a úroky z meškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak majú odlišné funkcie, a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú odmenu za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ho môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté. pritom platí, že môže existovať vedľa seba...“.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

5. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako konania, ktoré ju predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci.

nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v napadnutej časti zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

6. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

7. V konaní nebolo sporným, že vzťah strán sporu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah upravený zákonnými ustanoveniami zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka v spojení s ostatnými nárokmi upravenými špeciálnym zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch a taktiež v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré okresný súd podrobne citoval v napadnutom rozhodnutí.

8. Žalobca sa dovoľával nárokov na odplatné úroky, ktoré by patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Stav výhody splátok spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

9. K námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách už zaoberala. Nemožno preto vyčítať súdu prvej inštancie, že pri svojom rozhodovaní inšpiroval sa a vychádzal z právnych záverov Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, s ktorými závermi sa stotožnil odvolací súd aj v prejednávanej veci. Na podporu uvedenej právnej argumentácie odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.09.2012 sp. zn. IV.ÚS 476/2012-14, ktorý z ústavnoprávneho hľadiska akceptoval názor prijatý súdom prvej inštancie i v tejto veci, pokiaľ ide o vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ale aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí iba do splatnosti dlhu. Takýto výklad práva je primeraný, na čom nič nemení fakt, že v judikačnej praxi súdov je naďalej možné nájsť i odlišné názory/rozhodnutia.

10. V nadväznosti na všetky vyššie uvedené skutočnosti, pokiaľ ide o vec samú, je potrebné konštatovať, že vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku súd prvej inštancie teda vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, žalobca neuviedol žiadne relevantné okolnosti, ktoré by mohli privediť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na vecne správne a výstižné dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

11. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu vo zvyšku zamietol, a preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v tejto časti ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).